

[Ellinger.]

Ordnings af Arbejdsvilkaarene har set meget lidt til Tilpasning? Man bør vise meget stor Varsomhed ved Udformningen af det, man forelægger store Forsamlinger til Vedtagelse. Det ærede 7de Medlem for 6te Kreds (Hauch) kan ikke være i Uvidenhed om, at noget saadant, som han dér har faaet Forsamlingen til at vedtage, slet ikke er muligt. Der sker sandelig mange Steder tilstrækkelig stor Skæde med de 10 pCt.s Ekstranedsættelse af de saakaldte frie Bevillinger paa Finansloven, som er foreslaaet, ogsaa for Skade for Landbrugsvirksomheders Vedkommende. Men 33 pCt.s Nedsættelse, ogsaa af de Lønninger, som Rigsdagen for faa Maaneder siden vedtog — det ved det ærede Medlem dog selv er ganske umuligt. Han vil ikke vove at fremsætte Forslag for Rigsdagen i Overensstemmelse med, hvad han har faaet Landbodelegeretmødet til at vedtage. Det er at kaste Blaar i Øjnene paa Folk at faa dem til at vedtage saadanne Resolutioner.

Det ærede Medlem ventede nu paa at høre, hvad jeg havde at sige i Anledning af Nedsættelsen med 2,3 Mill. Kr. paa Militærbudgetterne. Ja, jeg kan meget godt tænke mig, hvorfor det ærede Medlem venter at høre noget, for han har nemlig ikke noget at sige selv derom. Det kan ikke være det ærede Medlem ubekendt, at i 1927, da vi havde et Venstreministerium og havde en Krise, da fulgte vi Venstreministeriet ogsaa med en Udskydelse af 2 Mill. Kr. paa Militærbudgettet. Det, der her er Tale om, er to Ting, nemlig, at en Aargang, 1925, ikke indkaldes til Efteraarssøvelse, og at de 30 Mill. Kr. til Materiel til Hæren, som Forsvarsordningen fastsætter, fordeles paa 10½ Aar i Stedet for paa 10 Aar. Dette Offer har vi ment at maatte bringe de for det ærede Medlem saa kære Landmænd. Jeg kan meget godt forstaa, at der hos nogle af Venstre — det er vel navnlig Politikere — kan være en vis Glæde ved, at de er udenfor. Det, der er det normale her paa Rigsdagen, er jo, at tre Partier udenom det konservative Folkeparti ordner Tingene. Var dette sket ogsaa her, vilde man have faaet Lejlighed til at se — hvad der nu er skjult — de Indrømmelser, Venstre vilde have gjort Regeringspartierne. Nu kan Venstre sige: Ja, det er der ingen Mennesker, der faar at vide, og derfor undgaar de naturligvis ogsaa Prygl af deres egne for det, som de vilde være gaaet ind paa, for ingen faar det at vide. De mener sig fri for Ansvar, men jeg tror, det vil vise sig at være en Illusion.

Det ærede Medlem talte om, at vi her i Landstinget, Konservative og Venstre, denne Gang som flere Gange tidligere kunde have bragt Tingene i Orden for vort Vedkommende, og saa kunde vi derefter se, om vi ikke alligevel kunde faa noget gennemført. Ja, det er i og for sig ogsaa en Vej, man kan gaa, og den har jeg været med til at gaa før, men det er nu heldigt, naar Ansvarfølelsen melder sig allerede i Folketingets Partier, saaledes at de dér gør et Arbejde, og at det hele ikke skal lægges over paa Landstinget. Med Hensyn til mine personlige Bestræbelser i saa Henseende skal jeg blot minde om, at der i Fjor i Folketinget blev vedtaget af tre Partier, men ikke af Venstre, en Seminarielov, som kom her til Tinget. Jeg bestræbte mig da ivrigt for at faa denne Lov ændret, saaledes at Venstre kom med, fordi jeg anser det for at være af stor Betydning, naar store, vigtige Love skal vedtages, at de har saa stor en Tilslutning som muligt fra alle Sider i Befolkningen, hvilket ogsaa gælder Forslag som de foreliggende. Men naturligvis kunde en saadan Ændring ikke foregaa uden med Tilslutning fra de tre Partier, som havde truffet Overenskomsten ovre i Folketinget. Det lykkedes at faa saadanne Ændringer gennemført, og for saa vidt lykkedes Bestræbelserne. Saadanne Bestræbelser vil altid have min Tilslutning.

Med Hensyn til de amtskommunale Skatter opnaar vi noget, men ikke meget. Det ærede Medlem vilde gerne opnaa meget mere. Ja, men maa jeg minde om; at i den Tid, da Venstre havde Regeringsmagten, og da der var et Flertal af Konservative og Venstre i begge Ting, havde det daværende Ministerium forelagt et Lovforslag om amtskommunale Skatter, som Venstre, hvis det overhovedet var nogen Hjertesag for Partiet, med største Lethed kunde have gennemført. Men det laa hen i et Udvalg og dryssede, skønt der ikke var nogen som helst Grund til, at Uge efter Uge, ja, jeg kan sige Maaned efter Maaned gik hen, uden at Udvalget, der var nedsat i Folketinget, blev indkaldt til Møde.

I øvrigt er jeg af den Opfattelse, at de foreliggende Lovforslag ikke gaar til Bunds i de økonomiske Vanskeligheder, og deraf følger, at Rigsdagens Arbejde i disse Spørgsmaal ikke er endt, naar disse Lovforslag vedtages. Det betyder ikke, at Rigsdagen dermed skal lægge Arbejdet for Tilvejebringelsen af retfærdigere Beskatningsforhold og i det hele taget for